

«Πρὸς Οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας»

- Χρονικά • Ποιμαντικὲς Δραστηριότητες •
- Ἐκδηλώσεις • Συνάξεις • Ὁμιλίες •
- Κηρύγματα • Πανηγύρεις • Προσκυνήματα •
- Κοινωνικὴ Διακονία • Ἐκδόσεις •

Καταληκτῆριος προσαλιὰ στὴν Ἐκδήλωσι
ἐπὶ τῇ λήξει τῶν Μαθημάτων Ἀγιογραφίας
Κυριακῆ, 9/22.6.2014

Ὁρθόδοξη Ἀγιογραφία: Ζωή - Δημιουργία - Συνέχεια

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·
Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές
καὶ Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά·

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκα! Δόξα τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ
τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι! Τριάς Ἁγία, δόξα Σοι!

Ἀπόψε, ἡ Ἐκδήλωσίς μας αὐτὴ ἦταν ἓνα θαῦμα, διὰ τῶν εὐχῶν
τοῦ Ἀειμνήστου Γέροντος καὶ Πνευματικοῦ Ὁδηγοῦ μας, τοῦ Μη-
τροπολίτου μας Κυπριανοῦ († 17.5.2013).

Καὶ εὐχαριστῶ ἐγκάρδια τοὺς συντελεστάς καὶ ἱεουργοὺς τοῦ
θαύματος αὐτοῦ: τὸν ἀγαπητό μας Ἱεροδιάκονο Γαβριὴλ καὶ τοὺς
ἀξιους συνεργάτες του.

* * *

Τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶναι ὀδηγητικὸ πρὸς δύο κατευθύνσεις.

α) Πρωτίστως, ἀνέδειξε, μὲ ἐξαιρετικὴ μάλιστα ἔμφασι, τὴν
Ποιμαντικὴ Διάστασι τῆς Ἱερᾶς Τέχνης, τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὁρ-
θοδόξου Ἀγιογραφίας.

Ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν παρελθοῦσα Περίοδο ζ' τῶν Μαθημάτων,
συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ «νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι
μετὰ νεωτέρων», καὶ ἐργάσθησαν συνειδητὰ καὶ ἐπίμονα στὴν

προοπτική του Ὁρθοδόξου Ἦθους: ἀπὸ τὸ «ἐγὼ» στὸ «ἐμεῖς», δηλαδή στὴν συνειδητοποίησι, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία Οἰκογένεια, ἓνα Σῶμα, ἓνας ἀλληλέγγυος ζωντανὸς Ὄργανισμός.

Τὸ Σῶμα φέρει ὅλο τὸν Χριστό· καὶ κάθε Μέλος φέρει ὅλο τὸ Σῶμα, καὶ ἐπομένως ὅλο τὸν Χριστό· μέσα στὸ Σῶμα, καὶ μέσα σὲ κάθε Μέλος, ρέει ἡ ζωοποιὸς καὶ ἀνακαινιστικὴ Ζωὴ τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Σὲ κάθε Διακονία τῆς Ἐκκλησίας βιώνεται ἀπὸ τοὺς Διακονοῦντας ἓνας παρατεταμένος λειτουργικὸς ἀσπασμός: «Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους», «ἀσπασώμεθα ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγίῳ»!... «Ὁ Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν»!...

Ὁ Ἀσπασμός εἶναι ἀπόδειξις τῆς Ἐνώσεώς μας ἐν Χριστῷ· καὶ ἡ Ἐνωσίς μας αὐτῇ, ἐν προκειμένῳ μέσῳ τῆς συνεργατικότητος στὴν Διακονία τῆς Ἁγιογραφίας, δίδει μαρτυρία μιᾶς αὐθεντικῆς «Χριστοφάνειας», καθιστᾷ ὄρατὸ τὸν Χριστό, μαρτυρεῖ γιὰ τὸν Χριστό μας, κηρύττει τὴν Ἁγία Τριάδα, *παροντοποιεῖ* τὸν Χριστό - διὰ τοῦ Πατρὸς - ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι· πραγματώνει τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ *ἐδῶ καὶ τώρα*, μᾶς ἀνοίγει ἓνα παράθυρο στὴν πραγματικότητα τῶν Ἑσχάτων.

Εἶναι λοιπὸν προφανεστάτη ἡ *Ποιμαντικὴ Διάστασις* τῆς Ἱερᾶς Τέχνης μέσῳ καὶ τῶν Μαθημάτων τοῦ Ἐργαστηρίου μας· καὶ ἐπομένως ἀξίζει τὸν κόπο, τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὶς θυσίες ὄλων τῶν Συνεργατῶν καὶ Συνδιακόνων μας, προκειμένου ἢ προσπάθεια νὰ συνεχισθῇ καὶ νὰ ριζώσῃ, γιὰ νὰ δώσῃ εὐχυμοὺς καρπούς.

* * *

β. Κατὰ δεύτερο λόγο, τὸ ψηλαφητὸ αὐτὸ *θαῦμα* τῆς ἀποψινῆς Ἐκδηλώσεώς μας βοήθησε νὰ ἐμβαθύνουμε σὲ ἓνα λίαν ἐπίκαιρο θέμα, τὸ θέμα τῆς Θείας Τέχνης καὶ τοῦ διαχρονικοῦ Μηνύματός της.

Οἱ λέξεις *Ζωὴ - Δημιουργία - Συνέχεια*, ὅπως ἐνσαρκώνονται

στην Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιαστική Ἀγιογραφία, ἐκφράζουν ἕναν γνήσιο δυναμισμό· ὀδηγοῦν σὲ μία πραγματική *ἐκρηξι* καὶ ἀνάδυσι τῆς ὄντως Ζωῆς, τοῦ ἀρχέτυπου Κάλλους τῆς θεϊκῆς Ὁμορφιάς, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Κύριός μας ἔχει πλουτίσει καὶ ἐνδύσει τὴν Δημιουργία Του.

Ἡ πραγματική, ἡ ὄντολογική Ὁμορφιά εἶναι ἡ Δόξα τοῦ Θεοῦ... Ὁ Κύριος ἐνδύεται «εὐπρέπειαν»... Ἀποκαλύπτεται ὡς Φῶς... Καὶ τὸ ὑπέρκαλλο αὐτὸ Φῶς «σημειώνεται ἐφ' ἡμᾶς»... Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀντανακλᾷ τὴν Δόξα καὶ τὸ Φῶς καὶ τὴν Ὁμορφιά τοῦ Θεοῦ...

«Ἡμεῖς δὲ πάντες ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι, τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπὸ Κυρίου Πνεύματος» (Β' Κορινθ. γ' 18).

...Καὶ ὅλοι ἐμεῖς..., ὡσὰν ἄλλοι καθρέπτες πνευματικοί, δεχόμεθα καὶ ἀντανακλοῦμε τὴν δόξα τοῦ Κυρίου... Ἔτσι, μεταμορφωνόμεθα καὶ λαμβάνουμε τὴν ἴδια ἔνδοξη εἰκόνα τοῦ Κυρίου... Καὶ προοδεύουμε ἀπὸ τὸν ἕνα βαθμὸ τῆς Δόξης σὲ ἄλλο βαθμὸ Δόξης, ἀνώτερον... Ἀπὸ Λαμπρότητα καὶ Ὁμορφιά, σὲ μεγαλύτερη Δόξα καὶ Ὁμορφιά... Ὅπως εἶναι ἐπόμενο νὰ συμβαίη σὲ ὅσους δέχονται ἐλλάμψεις ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα...

Τὰ Μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ ἐν προκειμένῳ οἱ Μαθητὲς τοῦ Ἐργαστηρίου μας, μετέχουν ἐνεργά, κυριολεκτικὰ μυσθύνονται, στὴν Ζωή, τὸ Κάλλος καὶ τὴν Ὁμορφιά, ἐφ' ὅσον πίνουν ἀπὸ τὴν αὐθεντική Πηγὴ Αὐτῶν· τὸν Χριστό μας καὶ τὸ Σῶμά Του, τὴν Ἐκκλησία...

...Καὶ γίνονται φορεῖς τοῦ θεϊκοῦ Κάλλους... Καὶ γίνονται δημιουργικοὶ συνεχιστὲς τοῦ πραγματικοῦ Κάλλους, τῆς ὄντως Τέχνης, τῆς Θείας Τέχνης... Καὶ διασώζουν τὰ γνήσια *κριτήρια* γιὰ τὴν Τέχνη... Καὶ διαχωρίζουν χωρὶς δίλημμα τὸ θεϊκὸ ἀπὸ τὸ δαιμονικὸ· τὸ ἱερὸ ἀπὸ τὸ βέβηλο· τὸ χριστοκεντρικὸ ἀπὸ τὸ ἀνθρωποκεντρικὸ· τὸ Ἄκτιστο ἀπὸ τὸ κτιστό· τὸ αἰώνιο ἀπὸ τὸ παροδικὸ καὶ ἐφήμερο· τὸ αὐθεντικὸ ἀπὸ τὸ κίβδηλο· τὴν Ζωή

ἀπὸ τὸν θάνατο· τὴν Ἀξιοπρέπεια ἀπὸ τὴν εὐτέλεια...

Ἡ αὐθεντικὴ Τέχνη εἶναι πάντοτε *Κοινωνία, Ἀποκάλυψις, Παρουσία...* Τότε μόνον εἶναι δυνατὴ ἡ *Συνέχεια καὶ ἡ Ἐξέλιξις...* Μόνο, ὅταν ὑπάρχη Κοινωνία Ἀκτίστου καὶ Κτιστοῦ... Μόνο, ὅταν μᾶς Ἀποκαλύπτεται ἡ Δόξα τοῦ Ἀκτίστου... Μόνο, ὅταν εἴμεθα *σημεῖα* τῆς Παρουσίας τοῦ Θεοῦ...

Σε ἀντίθετη περίπτωσι, ὁμιλοῦμε μόνον γιὰ *ἀντιγραφή, ἀκίνησια, ἀπολίθωμα, ρουτίνα, ἀδιέξοδο...*

Ἡ Ἀγιογραφία σήμερα, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, μέσα σὲ ἓνα περιβάλλον τόσο *ξεπεσμένο* ἕως καὶ δαιμονικό, ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ μάρτυρας τῆς θείας εὐσπλαχνίας, μιᾶς ἀπέραντης συμπόνιας κατὰ τὸ μέτρο τῆς «εὐσπλαχνίας» τοῦ Χριστοῦ μας...

Ὁ Μόνος Ἐλεήμων, τὸ Μέγα Ἔλεος πρέπει νὰ εἶναι, μὲ ἀνανεωμένα στοιχεῖα τῆς Ἱερᾶς Τέχνης καὶ συνεχῶς ἀνανεούμενα, **τὸ κυρίαρχο μήνυμα τῆς Εἰκόνας·** τὸ σημεῖο, ὅπου θὰ ἐστιάζεται ὁ κόπος καὶ ὁ πόνος τοῦ φιλότιμου Ἀγιογράφου, ὁ ὁποῖος θὰ ἀντλή ἔμπνευσι καὶ ἐφευρετικότητα πρωτίστως ἀπὸ τὴν ἐμπειρικὴ σχέσι του μὲ τὴν Πηγὴ τοῦ Ἐλέους καὶ τῆς Εὐσπλαχνίας.

Ἡ Ζωή, ἡ Δημιουργητικότητα, ἡ Συνέχεια δὲν εὐρίσκονται μόνον στὴν τεχνοτροπικὴ ἐνημέρωσι, οὔτε μόνον στὸ παρελθόν· ἀλλὰ, μέσα στὴν Ἐσχατολογικὴ Δόξα τοῦ Εὐσπλάγγνου καὶ Μόνου Ἐλεήμονος Θεοῦ, στὸν Ὅποιο πρέπει δόξα καὶ εὐχαριστία, στοὺς αἰῶνας. Ἀμήν!

9/22.6.2014

† Ἀγιορειτῶν Πατέρων

† ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανὸς